

УДК 346.542+346.21

ДЕРЖАВНА РЕЄСТРАЦІЯ ЯК ЗАСІБ ВПЛИВУ ДЕРЖАВИ НА ЗДІЙСНЕННЯ КОРПОРАТИВНИХ ПРАВ І КОРПОРАТИВНОГО УПРАВЛІННЯ У КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ДОСВІДУ

Ірина ЛУКАЧ,

доктор юридичних наук,
доцент кафедри господарського права
Київського національного університету імені Тараса Шевченка,

SUMMARY

The article examines the features of the state registration of corporations as a means of state influence on the implementation of corporate law and corporate governance. Also, article objectives are to identify prospects for improvement of the state registration of corporations and to bring it into compliance with the provisions Acquis communautaire of company law. Special attention is paid to problems of the electronic registration form, as well as inclusion in the list of statements to be included in the Unified State Register, leasing companies, as the provisions which are enshrined in European Union law. Separately, the experience of Germany notarization Charter is expried.

Key words: corporation, corporate legal relations, shareholder, corporate law, corporate governance, state regulation, charter.

АНОТАЦІЯ

У статті досліджуються особливості державної реєстрації корпорацій як засобу впливу держави на здійснення корпоративних прав та корпоративного управління. Також цілями статті є виявлення перспектив вдосконалення процедури державної реєстрації корпорацій та її зміна відповідно до вимог положень Acquis communautaire законодавства про компанії. Особлива увага приділяється вивченню проблем електронної форми реєстрації, а також включенню в перелік відомостей, які включаються до Єдиного державного реєстру, статутів підприємств як положень, які закріплені в законодавстві Європейського Союзу. Окремо досліджується досвід Німеччини щодо нотаріального посвідчення статутів.

Ключеві слова: корпорація, корпоративні правовідносини, корпоративні права, корпоративне управління, державне регулювання, корпоративне право, статут.

Постановка проблеми. Загальним вивченням правового регулювання державної реєстрації займалися такі вчені, як В.В. Добровольська, О.О. Квасницька та В.І. Марков, а проблем встановлення моменту настання змін до установчих документів у своїх роботах торкалися О.В. Гараганович та О.В. Коломис. Проте спеціальне дослідження державної реєстрації корпорацій як засобу регулюючого впливу держави на здійснення корпоративних прав відсутнє. Зауважимо, що сама державна реєстрація не є предметом нашого дослідження, а розглядатиметься лише у розрізі здійснення корпоративних прав. Таким чином, метою статті є висвітлення деяких питань державної реєстрації корпорацій як засобу регулюючого впливу держави на здійснення корпоративних прав.

Актуальність теми. Напевно, найбільш уживаним засобом впливу держави на здійснення корпоративних прав і корпоративного управління є державна реєстрація. Саме тому в ст. 12 Господарського кодексу України (далі – ГК України) [4] серед засобів регулюючого впливу держави на господарську діяльність доцільно назвати державну реєстрацію суб'єктів господарювання. З цією позицією ми згодні із таких міркувань.

По-перше, історично так склалося, що саме процедура створення корпорацій привертала значну увагу законодавця ще на початку становлення корпорацій. Це зрозуміло, адже без детального визначення процедури реєстрації підприємницькі відносини за участю корпорацій належним чином не розвиватимуться. В Англії, де зародилося сучасне корпоративне право, корпорації створювалися на основі хартій, що видавалися урядом і королем, а в 1844 р. було вперше запроваджено реєстраційну процедуру та створено окремий орган державної реєстрації – бюро реєстрації акціонерних товариств. В Україні державна реєстрація

юридичних осіб, а отже, і корпорацій, регулюється Законом України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань».

По-друге, державна реєстрація виконує важливу інформаційну функцію для контрагентів корпорацій. Зокрема, у державному реєстрі зберігаються відомості про корпорацію, перелік яких встановлено ч. 2 ст. 9 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань». До того ж, інформацію із державного реєстру може отримати як сама корпорація у виді виписки із цього реєстру (ст. 21 зазначеного Закону), так і треті особи. Водночас відповідно до ст. 20 цього Закону та Наказу Міністерства юстиції України «Про деякі питання надання відомостей з Єдиного державного реєстру фізичних осіб та фізичних осіб-підприємців» від 31 березня 2015 р. № 466/5 в Україні запроваджено доступ фізичних та юридичних осіб до цього реєстру через реєстраційний портал. Зауважимо, що інформативність реєстрації безпосередньо пов'язана із наступною причиною важливості державної реєстрації.

По-третє, здійснюється не лише державна реєстрація створення корпорацій, а й внесення змін до статутних документів, а також припинення суб'єктів. Отже, реєстрація відіграє особливу роль, оскільки зміни у статуті чи припинення корпорацій не лише мають відбуватися згідно із законом, про них мають бути належним чином поінформовані треті особи. Останні зміни до законодавства про реєстрацію саме регулюють такий порядок.

По-четверте, по суті, державний реєстратор є чи не основним державним органом, який безпосередньо не тільки регулює, а й впливає на корпоративні відносини. Якщо йдеться про акціонерні товариства, державне регулювання багатьох аспектів їх діяльності здійснюється НКЦПФР, а

для товариств з обмеженою відповідальністю лише державний реєстратор може забезпечити формування корпоративних відносин згідно із законом. Це пояснюється тим, що багато корпоративних відносин регулюються методом автономних рішень. Тобто фактично рекомендацій немає, а держава презумує, що учасники товариства виконуватимуть норму закону без прямого втручання держави.

Отже, метою статті є висвітлення особливостей державної реєстрації як засобу впливу держави на здійснення корпоративних прав і корпоративного управління. Також цілями статті є виявлення перспектив вдосконалення процедури державної реєстрації корпорацій та приведення її відповідно до вимог положень *Acquis communautaire* законодавства про компанії.

Виклад основного матеріалу дослідження. На думку О.О. Квасніцької, інститут державної реєстрації суб'єктів підприємницької діяльності належить до господарського права з уточненням предмета його правового регулювання, а саме відносин щодо організації підприємницької діяльності, які виникають стосовно засвідчення факту створення або припинення юридичної особи, засвідчення факту набуття або позбавлення статусу підприємця фізичною особою, а також вчинення інших реєстраційних дій, передбачених законом [1, с. 5]. Ми підтримуємо таку позицію, оскільки державна реєстрація не лише покликана засвідчити факт створення нового суб'єкта господарювання, а й має на меті державне регулювання цього процесу, що прямо належить до предмета регулювання господарського права.

Зазначимо, що інститут державної реєстрації суб'єктів підприємництва охоплює три види відокремлених відносин у сфері державної реєстрації: реєстрація створення; реєстрація змін до установчих документів; реєстрація припинення юридичної особи – суб'єкта підприємництва, які відрізняються за підставами виникнення, змістом, правовими наслідками та суб'єктом складом. За такими напрямками ми розглянемо деякі особливості державної реєстрації корпорацій.

При цьому більше уваги приділимо не процедурам реєстрації створення та припинення корпорацій як процесам виникнення і припинення корпоративних прав, а внесенню змін до установчих документів – процедурі, під час якої відбувається посвідчення факту здійснення корпоративних прав. Зауважимо, що нашою метою не є висвітлення самого процесу державної реєстрації, а тому звернемося саме до особливостей державної реєстрації корпорацій.

Якщо говорити про загальні аспекти державної реєстрації, то можна виокремити такі її етапи: прийом державним реєстратором документів; здійснення акту державної реєстрації (внесення запису про проведення державної реєстрації до єдиного державного реєстру); оформлення і видача свідоцтва про державну реєстрацію; передача відомостей про державну реєстрацію до органів статистики, Державної податкової служби, Пенсійного фонду України та фондів соціального страхування для взяття юридичної особи або фізичної особи – підприємця на облік.

Водночас вважаємо, що слід виокремити ще одну важливу стадію – перевірка документів державним реєстратором, адже у процесі державної реєстрації є два суб'єкти – заявник і державний реєстратор, і роль останнього, що полягає у прийомі документів, не є пасивною. Реєстратор є активним учасником процесу, який може прийняти рішення про державну реєстрацію або за наявності підстав, передбачених ч. 4 ст. 4 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань», відмовити у проведенні державної реєстрації.

Перелік документів і процедура державної реєстрації створення для корпорацій такі ж, як і для інших юридичних

осіб. За змістом ч. 1 ст. 19 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань» для державної реєстрації створення юридичної особи (у тому числі в результаті виділу, злиття, перетворення, поділу) подаються документи, зазначені в цій статті.

Новелою закону стало включення до відомостей Єдиного державного реєстру інформації про засновника (п. 8. ч. 1 с. 9 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань») та кінцевого бенефіціарія (п. 9. ч. 1 с. 9 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань»), при цьому наведені поняття розмежовані. Згідно з ч. 1 ст. 1 зазначеного Закону термін «кінцевий бенефіціарний власник (контролер)» вживається у значенні, наведеному в Законі України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» (п. 20 ч. 1 ст. 1). Зазначимо, що в науковій літературі загалом позитивно характеризують запровадження інституту встановлення кінцевого бенефіціарія, акцентуючи увагу на тому, що це може стати новим етапом на шляху підняття корпоративної завіси [2, с. 32].

Стосовно інформаційних прав акціонерів зауважимо, що їх досить детально, на наш погляд, визначено у Законі України «Про акціонерні товариства» [7]. Принаймні ми не підтримуємо позицію авторів, які критично ставляться до такого закріплення. Як стверджує Т.Є. Крисань, аналіз судових рішень за позовами учасників (акціонерів) до господарських товариств про зобов'язання надати інформацію щодо діяльності товариства дає підстави для висновку про недосконалість правової регламентації таких правовідносин в Україні, а норми законів України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців», «Про цінні папери та фондовий ринок» не вирішують зазначених проблем [3, с. 166].

По-перше, судові позови не є приводом констатувати недосконалість будь-якого правового регулювання, наприклад, у США та Англії позовів у корпоративних справах подається значно більше, ніж в Україні. По-друге, посилення автора на Першу Директиву Ради у цьому зв'язку не зовсім доречно. Так, Перша Директива не називає точних механізмів розкриття інформації із зазначенням часу та встановлення конкретних процедур, проте містить вимогу до держав-членів, що мають вживати заходів для гарантування обов'язкового розкриття товариствами принаймні таких документів і відомостей про акціонерні товариства і товариства з обмеженою відповідальністю.

1) Установчі документи та статuti, якщо вони містяться у різних документах.

2) Будь-які зміни, внесені до документів, зазначених у пункті (1), у тому числі будь-яке продовження строку діяльності товариства.

3) Після внесення кожної зміни до установчих документів або до статутів повний текст документа чи статуту зі змінами на поточний момент.

4) Призначення на посаду та звільнення з неї, відомості про осіб, які діють як орган управління, створений згідно з законом, або як члени будь-якого такого органу:

– уповноважені представляти товариство у правовідносинах з третіми особами та в інших юридичних процедурах;

– участь у управлінні, нагляді або контролі за товариством.

З інформації, що розкривається, має бути зрозумілим, чи можуть особи, уповноважені представляти товариство, діяти одноособово, чи вони повинні діяти спільно.

5) Не рідше як раз на рік – сума підписного капіталу, якщо в установчих документах чи в статутах зазначено суму зареєстрованого капіталу, за винятком ситуації, коли будь-яке збільшення підписного капіталу вимагає внесення змін до установчих документів.

6) Документи фінансової звітності за кожен фінансовий рік, які мають бути оприлюднені відповідно до директив Ради № 78/660/ЄЕС (1), № 83/349/ЄЕС (2), № 86/635/ЄЕС (3) та № 91/674/ЄЕС (4).

7) Зміна зареєстрованого місцезнаходження товариства.

8) Припинення діяльності товариства.

9) Рішення суду про визнання товариства недійсним.

10) Призначення ліквідаторів, відомості про них та їхні повноваження, окрім випадків, коли такі повноваження виключно і вичерпно визначаються в законі або в статуті товариства.

11) Момент припинення процесу ліквідації, а в тих державах-членах, у яких вилучення з реєстру тягне за собою будь-які юридичні наслідки, – зазначення факту такого вилучення.

Таким чином, *найістотнішою невідповідністю переліку документів, зазначеного в Єдиному державному реєстрі, вимогам Першої Директиви є положення про установчі документи*. Зокрема, Директива визнає статут частиною відомостей про особу, але у Законі йдеться про установчі документи. Проте згідно зі ст. 13, ч. 3 ст. 78 Закону України «Про акціонерні товариства» публічні акціонерні товариства зобов'язані публікувати статuti на своїй сторінці в мережі Інтернет. Щодо інших товариств має бути передбачено порядок доступу до статуту.

Отже, *пропонуємо запровадити механізм доступу до статуту із Єдиного державного реєстру*. Цей механізм необхідно розробити у межах загального переходу роботи Єдиного державного реєстру на електронну основу.

Закон України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань» запровадив портал електронних сервісів – веб-сайт, організований як системне багаторівневе об'єднання різних ресурсів та сервісів для забезпечення максимального доступу до інформації та послуг у сфері державної реєстрації, ліцензування та дозвільної системи у сфері господарської діяльності (п. 11 ч. 1 ст. 1).

Вважаємо, що електронна форма подання документів до Єдиного державного реєстру має бути пріоритетною з метою запобігання корупційним схемам. Наведене дасть змогу максимально віддалити державні органи від підприємців, уникнути необґрунтованих повернень і відмов у прийнятті реєстраційних документів, вирішиться проблема повернення документів без відповіді.

Важливим питанням є визначення часу створення корпорації. Частина 3 ст. 83 ГК України містить норму, згідно з якою господарське товариство набуває статусу юридичної особи з дня його державної реєстрації. У свою чергу, відповідно до ч. 4 ст. 87 Цивільного кодексу України юридична особа вважається створеною з дня її державної реєстрації. Тобто час внесення до Єдиного державного реєстру запису про проведення державної реєстрації і є моментом створення товариства та набуття ним прав юридичної особи.

Однак деякі науковці заперечують таке визначення моменту створення корпорацій. Так, ми не згодні з позицією В.І. Маркова щодо того, що варто відновити у законодавстві принцип, за змістом якого суб'єкт підприємницької діяльності є створеним з моменту схвалення його установчих документів (прийняття рішення про створення у випадках, коли установчі документи не є обов'язковими), а прав юридичної особи набуває (є легалізованим) із моменту державної реєстрації [205, с. 14].

На нашу думку, це призведе до плутанини, що саме вважати створенням суб'єкта підприємницької діяльності. Крім того, є незрозумілим, чому такий суб'єкт набуває прав юридичної особи лише з моменту державної реєстрації. Іншого підходу дотримується О.О. Квасницька, яка пропонує моментом завершення державної реєстрації суб'єктів підприємницької діяльності вважати передачу відомостей про державну реєстрацію до органів державної статистики, Державної податкової служби, Пенсійного фонду України і фонду соціального страхування [1, с. 12].

Однак такі відомості мають міститися у свідоцтві про державну реєстрацію, у такому разі потрібно до свідоцтва включати не тільки дату державної реєстрації, але й дату передачі даних до інших органів, що, на нашу думку, лише дезорієнтуватиме не тільки контрагентів корпорації, а й самі корпорації та їх учасників. Інша річ, можливо, слід змінити порядок передачі даних із Єдиного державного реєстру до відповідних державних органів.

До того ж, у контексті наведеного підхід українського законодавця відповідає міжнародній практиці визначення часу створення юридичної особи. Так, згідно з ч. 1 ст. 11 Федерального Закону Німеччини «Про товариства з обмеженою відповідальністю» [9] товариство з обмеженою відповідальністю вважається таким, що не створено, до моменту його державної реєстрації за місцезнаходженням товариства. Аналогічну позицію викладено і в Уніфікованому законі США «Про компанії з обмеженою відповідальністю» [11], п. 1 ч. “d” ст. 201 якого містить норму про те, що товариство вважається створеним із моменту схвалення статуту Секретарем штату. Таким чином, вважаємо раціональним підхід вітчизняного законодавця до визначення часу створення юридичних осіб – з моменту внесення відомостей про створення до державного реєстру.

В Україні відсутня процедура нотаріального посвідчення установчих документів під час створення господарських товариств. Зауважимо, що необхідність посвідчення підпису при створенні товариств з обмеженою відповідальністю, раніше передбачену Законом України «Про господарські товариства» [6], було скасовано шляхом внесення до Закону відповідних змін.

Однак у зазначених актах йшлося про посвідчення підпису учасника, а не про нотаріальне посвідчення самого засновницького договору чи статуту. У свою чергу, ч. 1 ст. 2 Федерального Закону Німеччини «Про товариства з обмеженою відповідальністю» та ч. 1 ст. 23 Федерального Закону Німеччини «Про акціонерні товариства» [10] передбачають нотаріальне посвідчення засновницького договору для товариств з обмеженою відповідальністю (це і є статут у розумінні українського законодавства) та статуту для акціонерних товариств.

Закон України «Про акціонерні товариства» містить тільки нотаріальне засвідчення підписів засновників, а не нотаріальне посвідчення самого статуту чи внесення змін до нього у таких випадках:

– якщо єдиним засновником товариства є фізична особа, її підпис на рішенні про намір заснувати товариство підлягає нотаріальному засвідченню (ч. 6 ст. 9);

– якщо єдиним засновником товариства є фізична особа, її підпис на рішенні про заснування підлягає нотаріальному засвідченню (ч. 4 ст. 10).

Проект Закону України «Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю» від 13 травня 2016 р. № 466 [13] (далі – проект Закону) також тільки презумує можливість нотаріального засвідчення підписів засновників. Відповідно до ч. 2 ст. 10 проекту Закону перша редакція статуту товариства підписується всіма засновниками товариства, а справжність підписів засновників на статуті може бути нотаріально засвідчена.

При цьому підписи учасників під час проведення змін до статуту мають бути засвідчені нотаріально в обов'язковому порядку. Згідно з ч. 3 ст. 10 проекту Закону зміни до статуту товариства або статут товариства у новій редакції підписуються учасниками товариства, які голосували за таке рішення, або особою, уповноваженою на це загальними зборами учасників, якщо це передбачено статутом товариства. Підписи учасників або уповноваженої загальними зборами учасників особи засвідчуються нотаріально.

Проте така процедура відрізняється від подібної процедури в Німеччині. Згідно німецькому законодавству посвідчується статут (для акціонерних товариств) або засновницький договір (для товариств з обмеженою відповідальністю).

Цивільний кодекс України [5] не оперує поняттям «нікчемність установчих документів». Замість цього застосовується поняття нікчемності правочину (ст. 216 Цивільного кодексу України). Проте поняття правочину та установчих документів не є тотожними, на що не раз зверталось увагу у правозастосовній практиці. Так, згідно з п. 5.3 Постанови Пленуму Вишого господарського суду України «Про деякі питання практики вирішення спорів, що виникають з корпоративних правовідносин» від 25 лютого 2016 р. № 4 [12] під час розгляду справ про визнання недійсними установчих документів господарським судам слід виходити з того, що статут є локальним нормативним актом, а не правочином, тому до нього не можуть застосовуватися положення ст. 203, 215 Цивільного кодексу України, які визначають підстави недійсності правочину.

Частина 1 ст. 34 Закону України «Про нотаріат» [7] з-поміж переліку нотаріальних дій не містить такої дії, як посвідчення установчих документів. Натомість п. 1 ч. 1 ст. 34 Закону України «Про нотаріат» передбачена нотаріальна дія нотаріусів. Частина 1 ст. 34 Закону України «Про нотаріат» з-поміж переліку нотаріальних дій не містить такої дії, як посвідчення рішення органів юридичної особи. Натомість п. 11 ч. 1 ст. 34 Закону України «Про нотаріат» передбачена нотаріальна дія нотаріусів засвідчувати справжність підпису на документах.

Отже, проблема нотаріального посвідчення статутів чи внесення змін до них в Україні не може бути вирішена інакше, як через внесення змін до Закону України «Про нотаріат» та внесення до переліку нотаріальних дій посвідчення установчих документів. Також необхідно запровадити необхідний механізм у Законі України «Про акціонерні товариства» та у Законі України, який буде регулювати правовий статус товариств з обмеженою відповідальністю.

Висновки. Основними практичними висновками державної реєстрації як засобу впливу держави на здійснення корпоративних прав і корпоративного управління у контексті європейського досвіду є такі.

1) Сьогодні найістотношою невідповідністю переліку документів, зазначеному в Єдиному державному реєстрі, вимогам Першої Директиви є положення про установчі документи. Необхідно запровадити механізм доступу до статуту із Єдиного державного реєстру. Цей механізм

необхідно розробити у межах загального переходу роботи Єдиного державного реєстру на електронну основу.

2) Нотаріальне посвідчення статуту закріплено в Німеччині, проте для імплементації цієї процедури в Україні необхідно запровадити системні зміни до Закону України «Про нотаріат» та до законодавства України, що регулює правове становище акціонерних товариств та товариств з додатковою відповідальністю.

Список використаної літератури:

1. Квасніцька О.О. Правове регулювання державної реєстрації суб'єктів підприємницької діяльності : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.04 «Господарське право; господарсько-процесуальне право» / О.О. Квасніцька. – 2006. – 19 с.
2. Махінчук В.М. До питання можливості застосування доктрини “Piercingthecorporatveil” в праві України / В.М. Махінчук // Право і суспільство // 2015. – № 6, Ч. 3. – С. 31–34.
3. Крисань Т.С. Юридичні гарантії фізичних осіб у системі корпоративних правовідносин / Т.С. Крисань // Часопис Київського університету права. – 2012. – № 2. – С. 162–167.
4. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. № 436-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18. – Ст. 144.
5. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40–44. – Ст. 356.
6. Про господарські товариства : Закон України від 19 вересня 1991 р. № 1576-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 49. – Ст. 682.
7. Про нотаріат: Закон України від 9 вересня 1993 р. № 3425-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 39. – Ст. 383.
8. Про акціонерні товариства : Закон України від 17 вересня 2008 р. № 514-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2008. – № 50–51. – Ст. 384.
9. Gesetz betreffend die Gesellschaften mit beschränkter Haftung (GmbHG) : Bundesrepublik Deutschland [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.gesetze-im-internet.de/gmbhg>.
10. Aktiengesetz : Bundesrepublik Deutschland [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.gesetze-im-internet.de/aktg>.
11. Uniform Limited Liability Company: a model set of law prepared by the Committee on Corporate Laws of the Section of Business Law of the American Bar Association [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.uniformlaws.org/shared/docs/limited%20liability%20company/ulca_final_06rev.pdf.
12. Про деякі питання практики вирішення спорів, що виникають з корпоративних правовідносин : Постанова Пленуму Вишого господарського суду України від 26 лютого 2016 р. № 4 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0004600-16>.
13. Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю : проект Закону України від 13 травня 2016 р. № 466 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=59093.